

Jean Françaix, Dixtuor

1 *Larghetto tranquillo* – *Allegro* 2 *Andante* 3 *Scherzando*
4 *Allegro moderato*

1987

Jean Françaix (1912-1997) gick sin egen väg, oberörd av serialism, Bouléz-ism och alla andra ismer. Många är säkert nu tacksamma för denna olydnad mot rådande normer. Han har själv om sin musik sagt: *Mitt intresse är inte i första hand knutet till "tankens motorvägar" utan mer till "stigar genom skog"*. Andra har beskrivit hans musik som lätt, elegant och ironisk. Den är präglad av hans stora förebilder, Mozart, Ravel och Stravinsky.

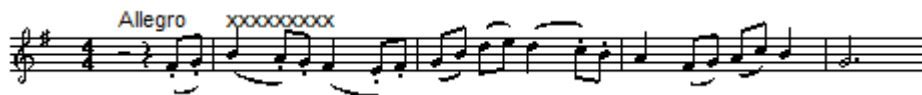
Françaix föddes i ett hem präglad av musik. Fadern var pianist, tonsättare och konservatoriechef och modern var sånglärare. Han fick redan som 10-åring sina första lektioner av Nadja Boulanger. Uppmuntrad av Ravel fortsatte han sina studier vid Pariskonservatoriet, samtidigt som han påbörjade en karriär som konsertpianist. Han har bl.a. skrivit över 200 verk varav ett 80-tal kammarmusikverk, inte minst för blåsare.

Kammarmusik för 10 är inte alltför vanlig. Här rör det sig om ett stycke för blåskvintett + stråkkvintett, där den senare består av en stråkkvartett + kontrabas.

Första satsens *Larghetto*-inledning inleds med ett pastoralt tema i stråkarna:

Allegro-avsnittet har en muntrare framtoning. Det dominerande temat inleds i flöjt och första violin. Man kan lägga märke till likheterna med *Larghetto*-temat, det finns samma fallande rörelse (markerad i notexemplet nedan) i båda temana:

I oboen hörs ett annat tema:

som sedan tas över i stråkarna, *cantabile*. Hela satsen sprudlar av glädje och spännande insatser av de olika instrumenten. Stycket är antagligen lika roligt att spela som att lyssna på.

Det första allegrotemat återkommer, och efter ett plötsligt *lento*-inslag med andra temat avslutas satsen i *presto* med första temat.

Andantesatsen har ett ljuvligt tema i oboen, som sedan vandrar över i klarinetten:

Scherzosatsen inleds med ett tema som i samtal fördelar sig på de tre höga blåsarstämmorna:

flöjt oboe
flöjt klarinett

En något långsammare Trio bildar mittled i den tredelade satsen:

flöjt stråkar flöjt stråkar
pizz. pizz.

Finalen, *Allegro moderato*, inleds med en dialog mellan oboe och stråkarna:

oboe stråkar oboe stråkar

Det blir den dominerande melodin, men episoder av både liknande och annat slag dyker upp i denna livsbejakande sats. Ett av hans uttalade mål med sin musik var att skapa glädje. Det är ingen tvekan om att han lyckades i sitt uppsåt.